

A PLACE TO CALL HOME

2024

A PLACE TO CALL HOME

Utgivare

Alma Bok © 2024

Kontakt

info@almalov.se

Tryck

City Tryck i Karlstad AB

ISBN

978-91-531-1084-2

Grafisk form

Signe Stjärnqvist

Texter av

Jessica Kempe

Fotocred.

Staffan Jofjell
Installationsbilder (om inget annat anges)

Omslagsbild

Parisa Aminolahi – *Untitled*, Tehran, 2017

Scenografi från Wermland Opera
(gåva till Alma Löv Collection)

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

A Place to Call Home <i>Förord - Stella Broos</i>	4
Narek Aghajanyan <i>Exilens husmagi</i>	6
Parisa Aminolahi <i>Vithetens hopp i mörkret</i>	10
Leif Engström <i>Blandhem</i>	14
Janove Ekstedt <i>Finkoppens återkomst</i>	18
Barbro Hemer <i>Tuschkålerisk mystik</i>	22
Andreas Johansson <i>Gitarren som extrakropp</i>	26
Peter Johansson <i>Fransk lastbilsbio med Peter Picasso</i>	30
Fatima Moallim <i>Linjens hem</i>	34
Lovisa Ringborg <i>Hemmet i det inre</i>	38
Knutte Wester <i>Konsten har redan hänt</i>	42
COUA – Collective of Unexpected Architecture Ornamenterad spill	46

A PLACE TO CALL HOME

*Fågeln väljer flykten. Vi valde den icke.
Flykten valde oss. Därför är vi här.
Ni som ej blev valda - men ändå frihet äger,
hjälp oss att bära den tunga flykt vi bär!*

Dessa rader från Stig Dagermans dikt «Flykten valde oss» känns lika aktuella idag som när diktsamlingen *Dagsedlar* publicerades 1953. Hur kan vi tänka kring vad ett hem är i en tid av förändring, migration och klimatkris?

Människornas, djurens och växternas hem och habitat går förlorade på grund av krig och klimatförändringar som gör vissa platser på jorden obebodliga. Framväxten av städer och nya bostadsområden gör att naturen får ge vika för människans behov. Landsgränser och murar markerar vilka människor som äger rätten till att skapa sitt hem inom ett geografiskt område. I en tid av globalisering förändras definitionen av hem till något som sträcker sig bortom en fysisk plats.

Hemlängtan eller nostalgi ansågs förr som en psykisk sjukdom som var så allvarlig att den till och med kunde leda till döden. Människor som drabbades av nostalgi hade en oförmåga att kunna anpassa sig till en förändrad livsmiljö och deras längtan hem gjorde dem svårt sjuka. Det sades till och med att det var smittsamt. Ordet nostalgi härstammar från grekiskans *nostos* (hemkomst) och *algos* (smärta).

Hur djupt är en människas identitet sammanflätad med en specifik plats och det kollektiva? Hur påverkas våra tankar, minnen och drömmar av rum och hem? Hur uppstår känslan av tillhörighet på en ny okänd plats? Människor som ofrivilligt flyr sina hemländer tvingas återskapa ett hem på en annan plats, inte sällan med en avsaknad av språk, kulturell tillhörighet och sociala sammanhang. Exilens tillvaro och förlusten av det egna hemlandet präglas ofta av isolation, ensamhet och utanförskap. Tidsanda, politiska omvälvningar eller personliga omständigheter kan även få människor att känna sig som främlingar på de platser som de en gång kallade hem.

Konstprojektet *A Place to Call Home* presenterar tio svenska och internationella konstnärer med separata utställningar som relaterar till temat hem och angränsande motiv som hemlöshet, hemlängtan

och hemsökelse. Genom en variation av konstnärliga uttryck utforskas både det fysiska och mentala hemmet, dess betydelse och symbolik.

I årets utställning gestaltas erfarenheter av flykt och exilens tillstånd av sorg och förlust. Hur minnet sätter oss i förbindelse med det förflutna, liksom hur vissa ting besitter en laddning som återkallar personlig historia och händelser. Modern som symbol för hemmet. Relationer som ger en känsla av hemhörighet. Hemmet som en traumatisk plats som förknippas med rädsla och otrygghet. Eller den bokstavliga hemlösa människans liv och vardag. I utställningarna återkommer även det mentala hemmet inom oss; i våra sinnebilder och drömliga tillstånd. Eller hur konsten och musiken kan vara ett hem. Pennan och språket. Dofter och ljud. Hus och landskap.

Utställningarna beskrivs närmare i katalogens texter av konstskribenten Jessica Kempe. I år medverkar även den nystartade gruppen COUA – Collective of Unexpected Architecture – som utforskar gränslandet mellan arkitektur och konst i ett experimenterande handarbete.

Med följande rader avslutas Dagermans dikt:

*Bojan väljer foten. Vi valde att vandra.
Natten var barmhärtig. Nu är vi här.
Ni är för många, kanske den frie trygge säger.
Kan vi bli för många som vet vad frihet är?
Ingen väljer nöden. Vi valde den icke.
Den valde oss på vägen. Nu är vi här.
Ni som ej blev valda! Vi vet vad frihet väger!
Hjälp oss att bära den frihet som vi bär!*

Varmaste tack till er alla som gjort konstprojektet möjligt!

Stella Broos
Konstnärlig ledare

NAREK AGHAJANYAN

Exilens husmagi

I slutet av februari 2010 tog sig armeniska polisaktörer olovligt in i Narek Aghajanyans ateljé i Jerevan, skar sönder hans abstrakt expressionistiska motståndsmåleri, misshandlade hans kropp och beslagtogs hans pass. Liksom hustruns. Vägen till uppehållstillståndet i Sverige kantades av kamp och okunnighet. Kan måleri vara ett flyktskäl? Ja, visade det sig, från länder där mångfärgen är farlig och mångtydighet hotfull.

Narek Aghajanyan berättar för mig hur han under sin första oroliga tid i Sverige tog promenader i norra Upplands skogar och fascinerades av de många ödehusen, deras sorgsna karaktär och förfallna estetik. Han formulerar det exakt: "Jag var olaglig och papperslös och drömde om att bygga mitt hem och befann mig på en plats med enorma tillgångar, en mark tillräcklig för att omfamna ett eget hus."

Då började Narek Aghajanyan måla bilder av hus. Eller snarare av symboliska huskroppar. I litet format och med långt fler betydelser. Fram växte serier av abstraherade husformer: hyddor och lador, gravtempel och bönehus, stugor och stall. Ett bo och beskydd för människor. Ofta belägna mitt i bilden, som vore de komna ur det måleriska bildrummets jordpigmentfärger, råa linolja och naturmaterial på fransig juteväv, papper eller pannå. Boningar byggda av måleri och textil med penslar, skrapor, trasor och med händerna. En närmast alkemistisk process, förklarar han. Ur de organiska materialen, ur ingenting, uppstår taktila bilder av huset som eget subjekt. Ett rum att mentalt bosätta sig i. Som en symbolisk moderskropp, ett ställföreträdande jag, en plats för trygghet och gottgörelse. Tavlorna är också ett hem.

Här på Alma Löv har Narek Aghajanyans husmålningar nu flyttat in i Blå containern strax intill huvudingången. Tittarna talar: *Carved mother, Shrine, Anticipation*. Utsnidad mor, helgedom, förväntan. En konstcontainer för exilens måleriska husmagi.

Född: 1980, Jerevan
Verksam: Stockholm

Utställningar i urval:

- Konsträshuset, Stockholm, 2024
- Cornelia Sojdelius Gallery, Stockholm, 2022
- Cornelia Sojdelius Gallery, Stockholm, 2024
- Liljevalchs vårsalong, Stockholm, 2023

www.narek.se

UMBRA TECTUM

Olja på juteväv, 110 x 144 cm
2023

INSIDE THE PSYCHE
Olja på juteväv, 75 x 105 cm
2022

UNDERGROUND
Olja på juteväv, 75 x 90 cm
2022

ANTICIPATION
Olja på juteväv, 45 x 68 cm
2022

SHRINE
Olja på juteväv, 70 x 102 cm
2023

PARISA AMINOLAHI

Vithetens hopp i mörkret

Över det svartvita fotografiet av den åldrade mamman, barndomshemmet och Teherans gator lägger Parisa Aminolahi ett flor av vit akrylfärg. Som hade en hinna lagt sig mellan tiden då och tillvaron nu, mellan ursprungsfamiljen i Iran och livet i det nya hemlandet Nederländerna. Bakom bildernas ljusa färgdis sjunker sinnesminnena undan. Eller är det tvärtom? I Parisa Aminolahis bildsviter tränger sig det förflutnas ting envist fram ur svärtan. De låter sig inte släckas ner. Matbordet och sängen, nattlinnet och lakanen, moderns kropp och systemens närvaro.

“Vad betyder detta vita?” frågar jag Parisa Aminolahi. Hon tystnar ett tag och svarar: “Det översta lagrets vita färg är omedveten, vitheten kallade på mig. Kanske som ett hopp mitt i mörkret.”

I Parisa Aminolahis film *Away* från 2012 och långa bildsvit *Tehran Diary* från 2012–2022, som i tre rum nu visas i Alma Lövs konstlada Paleis Oranjestraat, formar sig exilens år och de tillfälliga återbesöken i Teheran till en månglagrad visuell dagbok, dokumentär, symbolisk och poetisk i en mix av fotografi och måleri. Exilens sorg och ensamhet upphör inte vid ankomsten till det nya landet. I filmen tar kvinnan med sig sin hemlängtan till sängens beskydd, dvala och drömmar. I sällskap med murgrönan – den motsägelsefulla symbolen för trohet och beroende, kärlekstörst och odödlighet. Snart klättrar murgrönans rankor upp för sängens sidor, in över det kritvita täcket och den sovandes kropp. Tills mannen forcerar snåret och leder henne tillbaka in i verkligheten. Och till honom. Som prinsen befriar Törnrosa.

Jag frågar Parisa Aminolahi var hemmet finns? Hon säger att det första hemmet ligger bakom henne. Hemmet har inga klichéer. “Jag är inte längre nostalgisk. Under tiden i Europa blev konsten mitt hem”, berättar hon. “När min mamma dog insåg jag att hon varit mitt hem. Nu är jag mamma och utgör själv hemmet för mina barn och min make. Hemmet sitter i hjärtat”, lägger hon till.

Genom Parisa Aminolahis verk återkommer moderlighetens sinnebilder: skålen, koppen, tallriken och kaffet. Belysta. Där tar hennes iranska familj avsked genom att slunga ut en skål med vatten efter den avgående bilen. Vålgångsönskningsens urgamla ritual.

Född: 1978, Teheran
Verksam: Amsterdam

Utställningar i urval:

- Art Rotterdam, Ag Galerie, 2024
- UNSEEN Photo Fair, Ag Galerie, Amsterdam, 2023
- The International Centre of Photography, New York, 2020
- Brunei Gallery, SOAS, London, 2011

www.parisaaminolahi.blogspot.com

UNTITLED (TEHRAN DIARY)

Fotografi, måleri akrylfärg
2019

NOWRUZ (TEHRAN DIARY)

Fotografi, måleri akrylfärg
2019

TEHRAN DIARY

Installationsbild: fotografi/måleri, ljuslådor, 2012–2022
2024

AWAY

Installationsbild: videoverk 15:19 min, 2012
2024

TEHRAN DIARY

Installationsbild: fotografi/måleri, 2012–2022
2024

LEIF ENGSTRÖM

Blandhem

Globaliseringens människa består av många hem, blandhem. Flerskiktade bildrum av det som varit, är och kan bli. Leif Engström gör måleriska montage av hus han sett, landskap han upplevt och konstverk han påverkats av. Rum i rum, sammanfogade inuti och utanpå varandra, verkliga och diktade. Likt fönster, tänker jag, vackert inramade med målade jugendornament, mönsterbårder och guldränder. Eller i sällskap med minnet av ett vykortsfragment, en bit terrazzogolv från Liljeholmens tunnelbanestation, Hälsingegårdens marmorering eller ett gardintyg ur en maximerad inredningstidning på loppis.

Ovanför den gula byggladan, som i målningen *Vagnen vid sjön* gjorts om till en mysig stuga, löper ett rakt, klarblått band över kvällshimlen. Horisontlinje, himmelsrand och avspärrningsremsa i förening.

Leif Engströms sex nya målningar i Alma Löv Islandspaviljong ser jag först via länk. Och ser husporträtt. Huset som kropp och huskroppens ansikte. Som ser betraktaren i ögonen. Och tvärtom. Det lyser milt bakom glasrutor och dörröppningar. På stumma exteriörer en varm blick. En tidigare, *Decemberdröm*, är inte med här, men är så talande att den måste nämnas ändå. Där tittar en grå höghusfasad in genom fönstret. Känslan beror på fönstrets frisyrlika gardinuppsättning, med tung lugg och tjockt vågiga sidogirlanger fyllda med färg, rosetter och exotiska frukter.

”Jag vill behålla naturalismen, fotorealismen, för att det inte ska bli övernaturligt”, säger Leif Engström i vårt vindlande telefonsamtal. Reminiscenserna från uppväxtens hemvister är reella, industriortens rutnäts- och villornas tujahäckar i Klässbol, björken på mammans gata och tillflyktsorten under jätttegranen i Brunskog. Och nu den urgamla eken i Bredäng.

Med alldaglig pensel och torr oljefärg låter Leif Engström det dominanta betonghuset sjunka ner i förortsgrönskan. Eller stiga upp? *Midsommarvaka* heter bilden. I skymningen glöder molnen av rött och gult. Natten står på husets sida.

Född: 1992, Brunskog
Verksam: Stockholm

Utställningar i urval:

- ValstaKonst, Sigtuna, 2023
- Cecilia Hillström Gallery, Stockholm, 2023
- Rackstadmuseet, Arvika, 2021
- Bonniers Konsthall, Stockholm, 2020

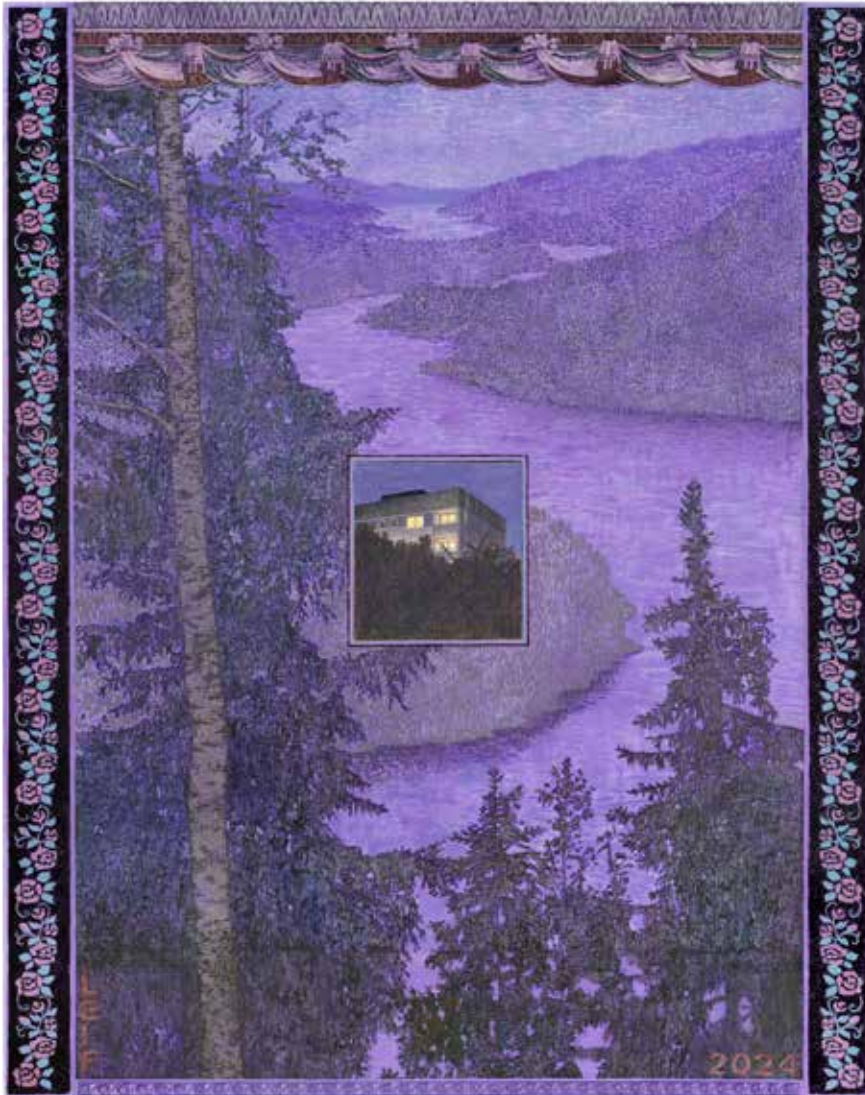
www.leifengstrom.se

RESOR I RUMMET

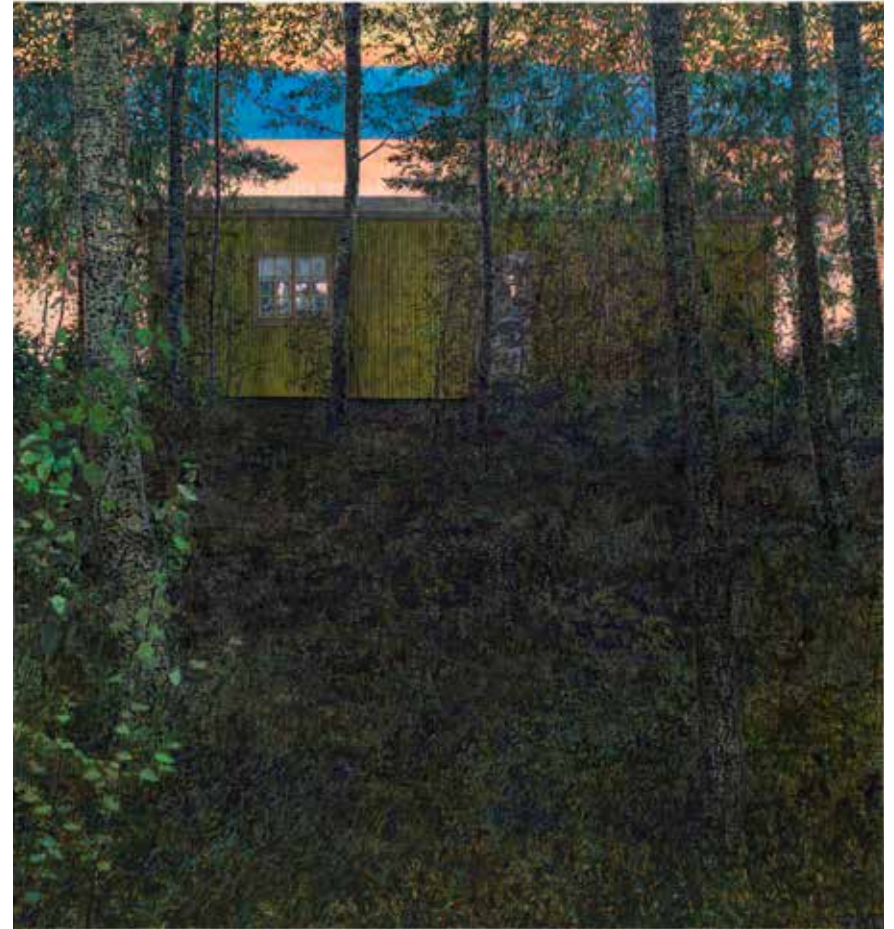
Olja på duk, 55 x 27 cm
2024

Fotocred: Sissela Jensen

PÅ OMVÄGAR

Olja på duk, 191 x 150 cm
2024

VAGNEN VID SJÖN

Olja och akryl på duk, 192 x 180 cm
2024

JANOVE EKSTEDT

Finkoppens återkomst

Ovanför filmsalen i Alma Lövs konstlada Paleis Oranjestraat disponerar Konstnärfrämjandet i Värmland ett eget utställningsrum. Som Konstfrämjandets verksamhetsledare är det Janove Ekstedt som under åren kurerat konstnärspresentationerna där. Därtill är han ordförande i styrelsen för Alma Lövs ideella förening och har med hammare, spik och uppslag återkommande deltagit i Alma-projekten.

Fast i år är det han själv som ställer ut som konstnär i egen rätt. Det sker med ett stort kaffekalas. Inte vilket som helst. Här är det kafferepets finkoppar som återvänder från nedgraderingens loppisar, tar tillbaka sin heder och dukar upp till fikafest: på golven, borden och på väggarna. Det kryllar av vita porslinskoppar på fat, med guldrand på kanterna, rokokoformade öron och populära blom- och herrskapsmotiv hämtade från de förnäma porslinsfabrikerna i Böhmen och Danmark. En kaffeservisernas opprymda revansch med varmkalla budskap – rosenskimrande generös, men så bestämmande att möblerna buktar och bagnar under trycket. Kaffekannen spiller över och kan inte uppföra sig.

Kaffekoppskollektionen är Janove Ekstedts egen, hopsamlad under lång tid. Inga Rörstrands och Bavaria precis, berättar han för mig och minns uppväxtens finrum som inte fick beträdas och bara visas upp vid besök och högtidliga tillfällen. Likt en performance. Kaffebjudningen präglades av statusnervositet och sträng ceremoni. Så är han också bagarson, fallen från faderns konditori i Arvika: *Ekstedts bageri*. En av mammans favoritkoppar pryddes av violer. Den hänger på väggen. För första gången ser jag att finkoppen liknar ett bakverk. En kaka för ögat.

I utställningsrummet visas pappans smalfilmade dokumentation av familjens fikabord. Mammans ser spänd ut. Här rullar även filmen *Det stora kaffekalaset* från 1936 när Arvika fyllde 25 år som stad. Då bjöds alla stadsbor på kaffe på torget. Koppen med jubileumstryck fick man ta med sig hem.

Född: 1957, Arvika
Verksam: Värmland

Utställningar i urval:

- Säffle konstförening, 2023
- Kolonin fönstergalleri, Arvika, 2020
- Värmlands konstföreningens Höstsalonger

KAFFEKALAS

Stillbilder från min fars super 8 mm film
1976

KAFFEKALAS

Installation kaffefontän och porslinskoppar, projektion videoverk : Min fars super 8 mm filmer (1973–1976)
2024

BARBRO HEMER

Tuschmålerisk mystik

På sommarutställningen *Art Walk* i skånska Tjörnedala 2019, strax före pandemin, placerade Barbro Hemer ett litet vitt tält på marken intill ett björnbärssnår. Tältet saknade öppning, det var just saken, men försågs inuti med en lampa som fick hyddan att lysa i mörkret. Ett tält på retreat. Snart hade dock buskaget med full växtkraft gjort revor i tyget och tagit sig in över taket.

I Tiokantpaviljongen vid Alma Lövs parkering hänger nu Barbro Hemers tuschmåleriska version av eremittältets och jättesnårets förehavanden. Där tycks relationen snarare ömsint ömsesidig. Genom de svarta tuschlagrens skikt liknar busken en stor lurvig varelse som beskyddande lägger sin hundlika nos mot den ljusa tältduken. Men det är dubbelt. Med annan blick ruvar scenen på något olycksbådande och hotfullt.

I Barbro Hemers konst anas ett samtida eko av orosmolnen i det förrförra seklets symbolism och stämningmåleri. Men också av surrealisten Giorgio de Chirico och neoexpressionisten Leon Tarasewicz. Barbro Hemers bildvärld blandar saga och atmosfäriskt måleri. Bakom svärtan är det mycket ljust, hoppfullt, nästan andligt upplyst. Mitt i det svartvita landskapet syns en grind, en kulle, några notställ eller bara en bil. Björkar och träd i par, trofasta som träden i Rembrandts etsningar. Ur mörkret stiger ett vitt nattlinne, mammans.

Men målningarnas uttryck skapas också ur materialet och metoden, förstår jag när Barbro Hemer beskriver för mig hur arbetsprocessen går till. Underlaget är tunt kinesiskt papper, aningen gultonat, ibland halmpapper avsett för övningskalligrafi. "Det betyder slump och samarbete, tuschet rinner rakt igenom, bilderna blir genomblöta. Jag har en ullfilt under", förklarar hon. "Hur får du fram ljuset?" undrar jag. "Det sparar jag ut i omålade partier", svarar hon och säger att det gäller att fånga upp vattnet med svampen och måla lager på lager med torr pensel. Är det de många skiktens olika valörer som får träden att se så täta och regntunga ut? Nästan sorgsna. Är det i mötet mellan svart fukt och torrt papper som ljusskenet uppstår? Tuschmålerisk mystik.

Född: 1958, Linköping
Verksam: Skåne

Utställningar i urval:

- Galleri Rostrum, Malmö, 2023
- Höörs konsthall, 2016
- Lan Lan galleri, Xiamen, 2014
- Sydnytt, Malmö konsthall, 1992

NATTLINNE

Kinesiskt papper, tuschlavering, 97 x 66 cm
2001

TRÄD

Kinesiskt papper, tuschlavering, installationsbild, 98 x 82 cm
2023

GRINDEN

Kinesiskt papper, tuschlavering, 66 x 87 cm
2006

TÄLTET

Kinesiskt papper, tuschlavering, 70 x 100 cm
2016

ANDREAS JOHANSSON

Gitarren som extrakropp

Människan blir till i relation, lär psykologins objektteori. Ett enda levandegjort ting kan räcka för att skapa en länk mellan jaget och världen. För det minsta barnet en snuttefilt. För den vuxne med dess symboliska motsvarighet – i språket, leken och konsten.

Andreas Johanssons collageanimerade film *Berook*, här i Alma Lövs Rokokosal, bygger på mötet med den verkliga Berook, en hemlös man med en gitarr som enda ägodel och sällskap. Skälen till hans hemlöshet förblir dunkla och är inte filmens fråga. Filmen ger inte alla svar, förklarar Andreas Johansson i vårt telefonsamtal, den följer Berook på hans egna villkor. Några ledtrådar framträder, sökandet efter den biologiska mamman i Etiopien, längtan att få bli sig själv och gitarren som ställföreträdande hem, moders kropp och hjälpjag.

När jag pratar med Andreas Johansson om filmen minns vi andra berättelser om livsavgörande relationer till föremål. Han påminner om fången i isoleringscellen på fängelset Alcatraz som undgick galenskap genom att ta loss en knapp och kasta den fram och tillbaka i det mörka rummet. Självt kommer jag ihåg skildringen av hur en upphittad blyertspenna fick en man att överleva Leningrads belägring. Med avtryck på husväggar och gator lyckades han behålla sin verklighetskänsla och identitet.

I Andreas Johanssons film blir Berooks sammetsfodrade gitarrofodral allt fuktigare, trasigare – och ömt omplåstrat med silvertejp. Till sist försvinner gitarren. Då tycks också Berooks tillförsikt förlopad. I verkligheten erbjöds han en ny gitarr, men avböjde. Ingen annan gitarr kunde ersätta hans egen. I filmen hörs Berooks gitarrspel, egen låt och nynnande röst.

Jag tänker att Andreas Johanssons film också är ett porträtt av en gitarr och frågar honom om stränginstrumentets symboliska betydelser, i synnerhet som kvinnlig sinnebild i konsten. Ja, särskilt cello, svarar han och minns att gitarrens delar fått kroppsliga namn: kropp, hals och huvud. Berooks gitarr heter *White beauty*.

Född: 1983, Falkenberg
Verksam: Stockholm

Filmvisningar i urval:

- Regina International Film festival, 2023
- La Guarimba International Film festival, Amantea, 2023
- Sarasota Film Festival, 2023
- Filmfest Sundsvall, 2023

BEROOK

Stillbild videoverk (beskuren), 20:13 min
2023

BEROOK

Stillbilder videoverk, 20:13 min
2023

PETER JOHANSSON

Fransk lastbilsbio med Peter Picasso

Peter Johansson är Alma Lövs huskonstnär. Och husterapeut. Vad har han hittat på nu då? Förra året skickade han ut nio robotgräsklippare av märket Husqvarna med gravstenar gungande på ryggen nedanför hans illröda kyrka på slätten. För de döda att få leva och arbeta lite till. I synnerhet Picasso och han själv.

Bara Peter Johansson kommer på att låna in flyktlastbilen ur Wermlandsoperans scenografi till *Hundraåringen som klev ut genom fönstret och försvann*. I år agerar Peter Johansson filmregissör. Nu står potemkinkulissfordonet på Alma Lövs parkeringsplats som biograf för tolv filmer ur hans största utställning *Peter Picasso i Tomelilla 2023* – hyllningen till inspiratörerna Hasse och Tage och deras höjdarfilm *Picassos äventyr*.

Det är inte lätt att dö på Alma Löv. Så här kommer Peter Johanssons Alma Löv-gärning i sedvanlig repris. Året 2022 drog han ner en vackert faluröd mörkläggningsgardin i stål och trä mellan Alma Löv och världen. I skogen står hans snurrande terapihus för alla dysfunktionella. Granne med Hans och Gretas infernaliska blandhus. Pepparkakshusets himmel och helvete. Året 2020 kom *Bergmanpassagen* äntligen på plats: "Helt enligt Ingmar Bergmans regler för allting." En portalprydd initiationspassage att vandra in i och komma ut ur. Övergångsplatser är en prövning, den här bara en meter bred och kantad av kedjor. Som draperier. En visuell späkelse och skärseld.

I decennier har Peter Johanssons skulpturala iscensättningar, fotografier, ljud- och objektinstallationer vridit kurbitsmåleri, falukorvar och folkdräkter ur rasnationalismens, turistindustrins och barndomens grepp. I synnerhet hembygden Dalarnas. Med tragikomisk ironi drar han upp och monterar ner den inbillade svenskhetens konstruerade nationalsymboler. För att av resterna blanda till en sannare kulturmix. Så har han klätt sig i naziuniform med knätofsar kring halsen och allmogebroderi på bröstfickan (2000), dragit på sig Zorns kostym (2012) och naken förvandlat sig till vandrande dalahäst. Skivade dalahästar har lagts i charkdisken, rånarluvor har försetts med blommor och i tyska staden Münster skickades den röda stugan ut på vattnet tillsammans med skådespelare i rollen som svinaktiga nynazister (2000). Sedan stod barndomens helvete på tur. "Min far var rent aggressiv. Min mamma bipolär. Farfar tog livet av folk", lyder hans korta summering.

Född: 1964, Sälen
Verksam: Malmö

Utställningar i urval:

- Edens lustgård, Open Art, Örebro, 2024
- Tomelilla konsthall, Hasse & Tage-museet och torget i Tomelilla, 2023
- Institut Suédois, Paris, 2019
- The 56th Belgrade October Salon, 2016
- Zornmuseet, Mora, 2012

www.artistpeterjohansson.com

PETER PICASSO REDUX

Installationsbild: videoverk, scenografi från Wermland Opera 2024

PETER PICASSO REDUX

Hola, stillbild videoverk, 01:02 min
 Dalkarl, stillbild videoverk, 01:30 min
 2023

Abba, stillbild videoverk, 01:40 min
 Kokoa, stillbild videoverk, 02:13 min
 2023

FATIMA MOALLIM

Linjens hem

När älsklingspennan V ball grip 05 tar slut känner jag mig förlorad. När ingen plats återstår i bästa olinjerade skrivboken känner jag mig hemlös.

Fatima Moallim förstår precis. Tillsammans försjunger vi i betydelsen av pennors udd och papprets kvalitet – avgörande i Fatima Moallims platskapade linjeteckningar. Särskilt whiteboardpennan, den vässade sexhörniga blyertspennan och den klassiska kulspetspennan Bic – i färgerna rött, blått, grönt och svart. "Bic-pennan är komplett", förklarar hon, "det är skönt att bara ha fyra färger när processen snurrar, olika underlag ger många olika toner. Oljekritan i samma fyra färger ger ett lugn, den är lätt att forma och fyller i större partier – som block."

Här på Alma Löv, i rummet utanför filmsalen, visas Fatima Moallims stora platsspecifika teckning på linoleum. Sina linjer beskriver hon som oändliga, föränderliga, tjocka eller prövande tunna i en oavslutad rytm med pappret som yttre gräns. Pappret måste göra motstånd, utgöra ett subjekt, ett gupp i vägen. Om underlaget är slätt glider pennan iväg och bryter nervförbindelsen med handen. Som att rita i luften. Pennan är en förlängd hand.

Jag undrar var hennes figurer kommer ifrån. "Min kropp vill göra de figurer som uppstår", svarar hon, "figurerna vill vara där. Jag måste vara ärlig mot materialet." I Fatima Moallims teckningar ser jag återkommande gren-, kropps- och bergsformationer förvandlade till armar, tentakler och fingrar som griper, letar sig utåt eller inåt mot varandra. Stärkta, hejdade eller dolda. Som i en koncentrerad dansimprovisation. Allt samlat inom papprets ram. Som på ett scengolv. Eller i ett hus.

Fatima Moallim berättar hur hon som litet barn i hemlighet lyfte på linoleummattan för att rista in bilder under den. Med åtta syskon var det inte lätt att göra sin röst hörd. A place to call home heter årets Alma Löv-utställning. Vilken form kan ett hem ha? "Det som gör ett hem är berättelsen om hemmet", föreslår Fatima Moallim och summerar: "Jag gör det med linjen."

Född: 1992, Moskva
Verksam: Stockholm & Paris

Utställningar i urval:

- [tart vienna], Galerie Elisabeth & Klaus Thoman, Wien, 2024
- Konstakademien, Stockholm, 2024
- Kunstverein Last Tango, Zürich, 2023
- Carl Eldhs Museum, Stockholm, 2023

www.belenius.com

UNTITLED

Linoleum med vit markeringspenna, 200 x 200 cm
2024

LOVISA RINGBORG

Hemmet i det inre

Lovisa Ringborgs konst återkommer till samma urplatser. Till sängen och sömnen. Till filten och lakanen. Kroppsliga eller vågiga som vatten. Som liten tog hon täcket med sig till garderoben för att skapa egna världar, fri från sina fem syskon. Garderoben blev som en ateljé, förklarade hon för mig inför Alma Löv-utställningen 2018. Till sin verkliga ateljé tog hon med sig farmoderns brudtäck. Förflyttningarnas tillstånd är Lovisa Ringborgs ämne. Där också vattnet är ett rum.

I ett samprojekt året 2022 uppfördes Lovisa Ringborgs kapell på Alma Lövs äng, tillägnat björken. Istället för ett kors en björkstam, istället för ett altare en fotografisk björkskog. Fotograferad med infraröd lins fick grönskan sin egentliga färg. Lövträdens blad vill ha ljus som ser rött ut och kastar tillbaka våglängder som ser gröna ut. Tills energiupptaget är fullbordat och hösten kommer.

I årets installation återvänder Lovisa Ringborg till bilden av sängen. Nu i par. Skulpterade och bäddade, med ben av järn, med madrasser och lakan gjorda av pigmentblandad lera. Hudrosa i tonen. *Wanderer* kallar hon sin iscensättning i salen vid Paleis Oranjestraats körbro. Genom ladans springor har kaprifolen tagit sig in och faller ner mot golvet som en gardin. Den ena sängen är tom. I lakanens veck återstår bara spåren av en kropp, som hade den ömsat skinn. I den andra sängen ligger ett påklätt barn och sover, stillsamt på rygg, helt överlämnad åt drömmen. Eller är det ett barn? Kroppen och fötterna har den vuxnes längd, medan huvudet och händerna är mindre, lent snidade i ljust lindträ. En barnmänniska. *The window view* heter fotoverket på väggen och föreställer ett fönster utan utsikt.

”Sängplatsen kan vara tillfällig, men sitt inre bär man alltid med sig, som en eremitkräfta”, säger Lovisa Ringborg när vi nu åter pratas vid. Uppväxten präglades av ständiga uppbrott. ”Yttre platser är förgängliga. Man måste vara trygg i att vara otrygg och hitta hem i sig själv på nya platser”, summerar hon och berättar att hon nu återfunnit sin barndoms sjö – i en helt annan sjö.

Född: 1979, Linköping
Verksam: Stockholm

Utställningar i urval:

- Hillström Gallery, Stockholm, 2023
- Art Brussels, 2022
- Skellefteå Konstmuseum, 2022
- Fotografiska, Stockholm, 2021

www.lovisaringborg.com

THE WINDOW VIEW

C-print, museumsglas, ram i körsbärsträ, 136 x 136 cm
2023

WANDERER

Lindträ, lera, stål, trä, installerad 137 x 133 x 52 cm
2023

KNUTTE WESTER

Konsten har redan hänt

Knutte Wester och jag pratar länge om skapandet som en plats för den fria berättelsen, ett rum för kommunikation med sig själv och med andra. Ett mentalt hem. Att kliva in i, dela och bli till i. Det mellanrum som psykoanalytikern och barnläkaren Donald Winnicott kallade för övergångsområde, där konst- och symbolspråk uppstår.

Samskapandet är Knutte Westers utgångspunkt. Volontärarbete och workshops på barnhem, flyktingförläggningar och härbärgen blev under många år hans metod, motiv och studio, liksom mötet med gatans språk och människor. Där formades hans teman: det utsatta barnet, de osynliga gränsländerna och det offentliga rummets fickor av fritt spelrum.

Vad är det för en hydda som den lilla sittande pojken bygger i Alma Löv-ladans ljusaste rum? *Jag bygger en koja åt min bror*, heter Knutte Westers bronsbemålade skulptur, 2013–2014. Kojans kvistar skyddar och stänger in, men är samtidigt glesa och bildar hål, som både öppnar för fantasin och för faror.

Samma dubbelhet syns i Knutte Westers video- och ljudverk *You can't show my face* projicerad på en murad vägg i ladans västra och mörkklagda sal. Ett filmiskt körverk skapat av de förbjudna orden, rytmerna och rörelserna i Teherans gränder och gångar. Under ett dygn. Med medskaparnas anonyma samtycke. "Bara när jag rappar kan jag vara mig själv"; "jag är vilsen som ett grönt träd mitt i öknen", sjunger motståndsrösterna.

När blir samskapandet konst? undrar jag. Knutte Wester ger en bild och citerar konstnären Jeffrey Valance. Konst måste gestaltas. När ballongen är fylld, färdig och lyfter är den ett eko av tillkomstprocessen. Då har konsten redan hänt. Kvar är konstverket som vi kan dela med varandra.

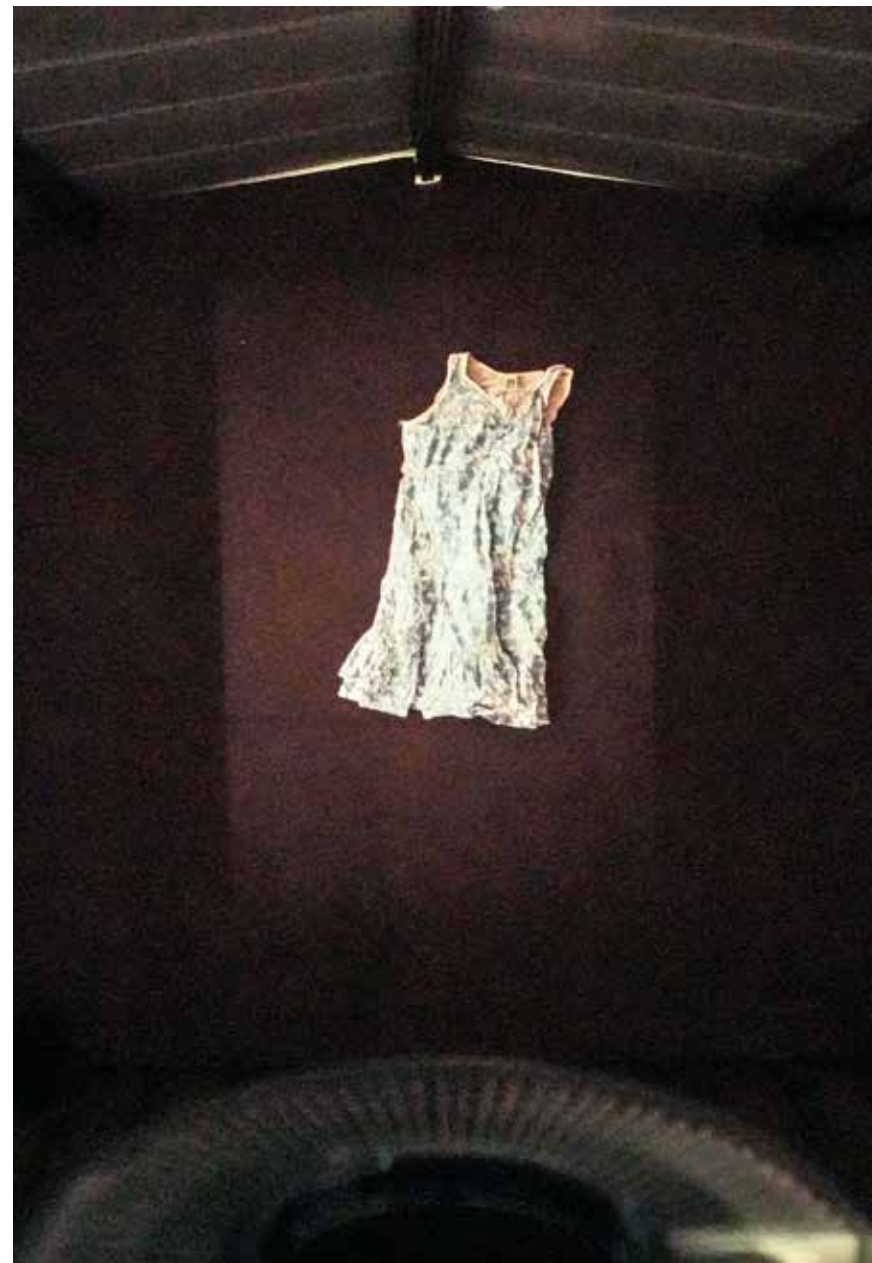
I det nyskapade diabilsvirket *Ekon* (Julapaviljongen) formas ett vittnesbörd om ickeområdet där klädsäcken dumpas, marken schaktas och fågelholken ramlar ner. Knutte Wester tvättade och fotograferade plaggen, skrynkliga som åldrad hud. Förvandlade till diabilbilder i ett ljuslabb i England fick tröjan och klänningen sitt liv tillbaka.

Född: 1977, Eskilstuna
Verksam: Umeå

Utställningar i urval:

- The film Gallery, Paris, 2024
- Busan Int. Vimeo Art Festival, 2021
- Moderna Museet, Stockholm, 2021
- KASA Gallery, Istanbul, 2021

www.knutwestester.com

EKON

Installation med musik och 80 diabilbilder i loop
2024

YOU CAN'T SHOW MY FACE

Installationsbild: videoverk, projektion, tyg och stenmur (video loop 21 min)
2021

JAG BYGGER EN KOJA ÅT MIN BROR

Jesmonite och trä
2014

COUA

– Collective of Unexpected Architecture

Ornamenterad spill

En grupp människor sluter upp för att bygga. Som utgångspunkt i överblivet material och på en plats fri från konventioner. Här har resultatet av en början skapats. För kanske viktigare än resultatet i sig är processen och gemenskapen.

Jag tänker ofta på hur min farmor alltid pratar om tiden då hon byggde sitt hus, som den roligaste tiden i hennes liv. Hela grannskapet var där och hjälpte till. En dansbana anlades på ängen bakom byggprojektet. Det gemensamma skapandets kraft.

Den här gruppen är sammanflätad genom en gemensam kärlek till skogen och genom en sorg över det material som inte får leva vidare.

Det handlar om virket som inte platsade på den svenska marknaden. Den böjda brädan som berättar om trädets liv i en sluttning. Den barkborreskadade granen som berättar om barkborrens framfart och livsverk. Eller den överblivna kärnfuran som bara blivit över efter en transport.

För är det egentligen inte det här vi ofta saknar i dagens byggda miljö? Spår av liv. Något som känns operfekt och mänskligt. Något vi kan relatera till.

När en frågar sig vad det är som gör ett hem. Väggar och tak kanske håller vädret ute, men är det allt? Vad är det som får oss att vilja återkomma och stanna på en plats?

Processen i det här projektet handlar om ett utforskande och experimenterande i ett gränsland mellan arkitektur och konst.

Att låta materialets egenskaper och begränsningar styra och skapa form.

En struktur som släpper in naturen och berättar om en process av undersökande handarbete. Genom riktning, symbolik, asymmetri och repetitivitet har ornamentik getts utrymme. Med värmländsk finnskogssymbolik och norsk snickarglädje som influenser.

Strukturen som står på andra sidan ån är mer än något annat en inledning av ett nytt sammanhang. Arkitektur som konstform; ett gemensamt utforskande och byggande på Alma Löv.

Matilda Franzén, Rose Hallgren, Andreas Pettersson och Carolina Weigl

Samarbetsprojekt

Tack till bidragsgivare

Alma Löv Museum of Unexp. Art riktar ett varmt tack till Kulturrådet, Region Värmland och Sunne Kommun för att ni möjliggjort årets konstprojekt *A Place to Call Home*.

1998 – 2024

The Barbro Osher Pro Suecia
Foundation

EU Regionalfonden

Folkuniversitetet

IASPIS

Konstfrämjandet

Konstnärsnämnden

Kulturarbetsförmedlingen

Kulturbryggan

Kulturrådet

Kultur på Landsbygd

Landstinget i Värmland

Nordiska Ministerrådet

Postkodlotteriet

Region Värmland

Riksteatern

Stiftelsen för Framtidens kultur

Sunne Kommun

Sveriges Bildkonstnärnsfond

Wettergrenstiftelsen

Bäckebron sågverk

CityTryck

Erco

Fryksdalens Sparbank

Helmia

Iceland Air

Karl Hedin

Sola byggåterbruk

Solareturen

Sunne Järnhandel

ALMA LÖV
MUSEUM OF
UNEXP
ART

Narek Aghajanyan | Parisa Aminolahi | Leif Engström
Janove Ekstedt | Barbro Hemer | Andreas Johansson
Peter Johansson | Fatima Moallim | Lovisa Ringborg
Knutte Wester | Collective of Unexpected Architecture